

Кати Касиди

Маршиелюу Скай

*Мотиветата от
Шоколадовата кутийка*

2

Артлайн Студиос
София, 2015

CATHY CASSIDY
THE CHOCOLATE BOX GIRLS MARSHMALLOW SKYE
Text copyright © Cathy Cassidy, 2011
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

МОМИЧЕТАТА ОТ ШОКОЛАДОВАТА КУТИЙКА
МАРШМЕЛОУ СКАЙ

Артлайн Студиос 2015
с/о Anthea Agency

Всички права запазени.

Автор: Кати Касиди

Превод: © 2015 Жени Петкова

Редактор: Ина Тодорова

Корица: Моника Писарова

Предпечат: Артлайн Студиос

Издател: Артлайн Студиос

България, София 1618

кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ №21

тел:+359 2 411 00 02

www.artline-comics.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-029-6

Здрасти...

Винаги съм се чудела какво ли е да имаш близначка... да имаш огледална сестра, второ „аз“. Доста готино или поне така си мислех. Но дали наистина е така? Ами ако близначката е талантлива, популярна, идеална... а ти винаги си в нейната сянка? Това сигурно не е особено приятно чувство.

Скай Танбери е свикнала да се чувства като подгласничка, но когато се сдобива със сандък с рокли от двадесетте години на двадесети век, принадлежал някога на отдавна изчезнала роднина, тя най-сетне има нещо, което си е само нейно. Скоро тя се оказва преследвана от тъжни, сладостни сънища за миналото и започва да хлътва по момче, което никога не може да има. Скай наистина не вярва в призраци... тогава как така се влюбва в призрак?

Скай разбира, че е в беда, когато криенето в миналото изглежда по-безопасно от живеенето в настоящето... но дали ще намери силата и куража да се откаже от сънищата си?

„Маршмелоу Скай“ е втората книга в поредицата „Момчетата от Шоколадовата кутийка“. Това е история за приятелството, за сестринството и доверието... и за шоколад, разбира се! Свий се с любимото си сладко изкушение и се потопи в историята на Скай... следвай бляна!

Кати Касиди

1

Не вярвам в призраци.

Вярвам обаче в скърцащи дюшета, внезапни студени течения и зловещи виещи звуци, когато вятърът свири в стрехите, защото когато живееш в голяма, стара къща като Тангълууд, тези неща са си ежедневие.

Живея в Тангълууд откак се помня. Мама и татко дошли да живеят тук още когато голямата ми сестра, Хъни, била бебе, защото дядо умрял много млад, а баба Кейт се омъжила наново за един французин на име Жул. Решили да живеят във Франция, но баба Кейт не искала да продаде семейната къща, затова я дала на нас. Тангълууд е голяма викторианска къща на един хвърлей разстояние от брега и за мен е същинско парченце рай.

Някои хора я смятат за малко плашеща – и предполагам, че ги разбирам. Къщата наистина изглежда като идеално място за призраци. Бръшлян се е вкопчил в трошливите червени тухли, а прозорците са високи и сводести, с вградени в стъклото кръстосани оловни решетки – от онзи вид, от които би очаквал да видиш как нечие лице те гледа – бледа, тъжна сянка

от миналото. Като нещата, за които четеш в книгите е – истории, в които часовникът удря дванадесет и се събуждаш, заобиколен от мистерия, интрига и хора в шумолящи одежди, които минават право през теб все едно въобще те няма там.

Преди си мечтаех нещо подобно да ми се случи. Искях да се върна назад в миналото, да го видя със собствените си очи. Израснах в слушане на истории за призраци, изкарах лета наред в ловуване на тайнствени привидения и призрачни сенки заедно със сестрите си... но никога не съм виждала нищо подобно.

Единствените призраци, в които вярвам вече, са от вида, който се появява по Хелоуин – малки, с лепнещи личица, облечени в бели чаршафи и стискащи найлонови торбички, пълни с карамелизирани ябълки и дребни бонбони.

– Скай! Съмър! – вика сестра ми Коко, мушвайки глава през вратата. – Още ли не сте готови? Чери е долу и ни чака, а аз съм готова от сума ти време вече и ако не се размърдаме скоро, ще пропуснем купона! Хайде, *де!*

– Успокой се – казва Съмър, изпръсквайки върху идеалната си прическа облак лак за коса. – Имаме тонове време, Коко. Няма да започне преди седем! Ходи да се гмуркаш за ябълки* или нещо подобно!

Трудно е да вземем Коко на сериозно обаче, защото е боядисала лицето си в зелено, зачернила е някои от зъбите си и е изправила косата си нагоре с неонов гел. Облякла е старо яке от туид, принадлежащо на Пади, гаджето на мама, и мисля, че би трябвало да е чудовището на Франкенщайн.

* Типично за Хелоуин забавление, състоящо се във ваденето с уста на ябълки, плуващи в голям съд с вода. – Бел.пр.

– Десет минути – обещавам аз. – Скоро ще сме долу!
Коко извърта очи и се отправя надолу по стълбите с тежки крачки.

– Тооолкова е нетърпелива! – смее се Съмър.

– Просто е развълнувана – казвам на близначката си. – И ние бяхме така, не помниш ли?

– Все още сме, Скай – казва Съмър, приглаждайки бялата си парцалива рокля. – Само не казвай на Коко! Обичам Хелоуин, както и ти. Нали? Толкова е готино... все едно сме деца отново!

Усмиввам се.

– Много ясно!

А на Съмър ѝ е повече от ясно дори, разбира се... тя ме познава по-добре от когото и да е на света. Знае как се чувствам почти винаги, защото през повечето време и тя самата се чувства така.

А костюмирането... е, това е едно от нещата, които и двете харесваме.

Навеждам се към огледалото и вземам една четка. Не съм толкова добра с прическите и гримовете, колкото близначката ми, но наистина обичам тази магия. Моментът, в който се поглеждаш и виждаш, за част от секундата, един съвсем различен човек.

Момичето в огледалото е бледо и прозрачно – момиче-сянка. Под големите ѝ сини очи има мастилено черни сенки, все едно не е спала цяла седмица, а косата ѝ е рошава и разхвърляна, оплетена с клончета бръшлян и черна кадифена панделка.

Изглежда като момиче от отминали времена, момиче с история, с тайна. От типа момичета, които биха те накарали да повярваш в призраци.

– Супер – казвам, усмихвайки се доволно, и прозрачното момиче отвърща на усмивката ми.

– Изглеждаш страхотно – казва Съмър, когато извърщам поглед от огледалото. – Мислиш ли, че ще се забиеш с някой сладък вампир на купона?

– Вредно ми е за кръвното да се занимавам с вампири – отвърщам.

Съмър се размива, но истината е, че ние все още сме в онзи период, в който само мечтаем за момчета от книги, филми и музикални групи. Никоя от нас си няма гадже. На мен ми харесва така, както и на Съмър, струва ми се.

Освен това, ако видиш момчетата в ОУ „Ексмур Парк“, ще ти стане ясно защо. Те са инфантилни и досадни и определено не стават да хлътнеш по тях, като например Алфи Андерсън, палячото на класа, който все още си мисли, че да мяташ чипс по хората из столовата и да пускаш смрадливи бомбички в коридорите е забавно.

Страшно шик.

Съмър е седнала на ръба на леглото си и си слага сребрист брокат по скулите и подходящ гланц за устни. Роклите ни са еднакви – с поли, направени от оръфани пластове от тюл, шифон и накъсани чаршафи, набързо защити към стари бели горнища.

Върху Съмър роклята стои красиво и естествено. Но когато отново поглеждам към огледалото, виждам, че съм се заблуждавала – върху мен костюмът изглежда леко налудничаво и раздърпано. Не съм призрачно момиче, а просто едно хлапе, което си играе на преобличане, и то не дотам успешно, колкото сестра ми.

Вечната ми участ, предполагам.

Аз и Съмър сме еднояйчни близначки. Мама дори има ехографска снимка от времето, когато била бременна с нас, на която двете сме свити в нея като котен-

ца. Изглежда все едно се държим за ръце. Снимката е размазана и сива, като телевизионен канал, когато сигналът не е добър, и всичко изглежда изкривено и сбъркано, и въпреки това е истински прекрасна.

Съмър се е появила първа на този свят – цели четири минути преди мен, – ослепителна, дръзка, решена да блесне. След това съм я последвала и аз, с порозовяло лице и ревяща.

Измили ни и ни подсушили, увили ни в еднакви одеялца и ни сложили в обятията на мама, и какво било първото нещо, което сме направили? Точно така. Хванали сме се за ръце.

Така е било винаги. Бяхме като двете страни на една монета, огледални момичета, идеални отражения една на друга.

Още от самото начало всяка знаеше какво си мисли другата. Довършвахме си изреченията една на друга, ходехме заедно навсякъде, споделяхме мечти и надежди, играчки и храна, дрехи и приятели. Всяка беше най-добра приятелка на другата. Не, нещо повече – всяка *беше* другата.

– Не са ли прекрасни? – казваха хората. – Не са ли най-сладките душички, които сте виждали в живота си?

И Съмър стисваше ръката ми и накланяше глава на една страна, а аз ѝ отвърщах със същото, разсмивахме се и избягвахме от възрастните, обратно в нашия си мъничък свят.

Много дълго време не знаех къде точно приключва Съмър и къде започвам аз. Гледах към нея, за да разбера какво чувствам, и ако тя се усмихваше, правех го и аз. Ако тя плачеше, избърсвах сълзите ѝ и я прегръщах, чакайки болката да отmine.

Звучи лигаво, но ако тя изпитваше болка, изпитвах я и аз.

Мислех, че ще бъде така завинаги, но нещата започват да изглеждат другояче.

И двете ходехме на уроци по балет някога – когато бяхме луднали по балета. Имахме розови чанти за балет и малки розови балетни пантофки, както и розови платнени ластици за коса, книжки, пълни с балетни истории, и цяла кутия у дома, пълна с пачки, крилца на феи и вълшебни пръчици. Така като се замисля, струва ми се, че винаги ми е харесвала повече частта с преобличането, отколкото самото танцуване, но ми отне известно време да разбере, че съм запалена по балета само защото Съмър е запалена. Виждах нейната страст към танца и мислех, че и аз усещам същото... но всъщност просто бях момичето-огледало, отразяваща близначката си.

На мен взе да ми писва от изпити по балет, където Съмър взе да получава отличия, а аз едва се справях, и то с много мъка; взе да ми писва Съмър да получава главна роля на представленията, а мен да ме крият отзад, в масовката. Тя имаше талант да танцува, аз не... и полека-лека това уронваше увереността ми. След едно от представленията, когато всички дойдоха да поздравят Съмър за прекрасното ѝ представяне, аз най-сетне събрах кураж да призная, че не искам да ходя на балет повече. Това беше годината, в която татко се изнесе и всичко се промени. Промяната на още едно нещо не ми се струваше кой знае колко голяма работа, поне не и на мен.

Съмър не смяташе така обаче.

– Не можеш да се откажеш, Скай! – спореше тя. –

Това е защото си разстроена, задето татко ни напусна, нали? Ти обичаш балета!

– Не – отвърнах ѝ аз. – И няма нищо общо с татко. *Ти* обичаш балета, Съмър. Не аз.

Съмър ме погледна, а лицето ѝ бе смръщено и объркано, като че не разбираше цялата тази идея с *ти* и *аз*. Е, и аз самата тепърва започвах да осъзнавам разликата. Допреди това винаги беше *ние*.

Напоследък се чудя дали цялата тази работа с танците не беше началото. Понякога, когато промениш едно нещо, цялата шарка се разпада на парченца, подобно на цветните стъкълца в калейдоскоп. Предполагам, че разтърсих основите на взаимоотношенията ни със сестра ми и три години по-късно все още чакаме прахът да се уталожи.

Обръщам се пак към огледалото и за миг отново виждам призрачното момиче с чорлавата ѝ коса и тъжните, отнесени очи, с леко отворена уста като че иска да ми каже нещо.

След което вече я няма.